

odpovědět kladně, neboť nejde tu ani o zrušovací usnesení, ukládající soudu první stolice nové rozhodnutí po slyšení stran (§ 527 c. ř. s.), ani o rozhodnutí soudu druhé stolice, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu prvního (§ 528 c. ř. s.), nýbrž jde tu o rozhodnutí, jímž rekursní soud usnesení prvního soudu změnil tak, že odčinil v něm vyslovené odkázání stěžovatele na pořad práva. Spíše by bylo lze mít pochybnost o tom, zda není dovolací rekurs nepřipustný proto, že rekursní soud vyhověl návrhu stěžovatele v rekursu proti usnesení prvního soudu učiněnému na prvním místě v tom smyslu, by rekursní soud napadené usnesení prvního soudu zrušil. Ale i s tohoto hlediska lze dovolací rekurs mít za přípustný, protože stěžovatelův rekursní návrh v té příčině není zcela jasný a dovoluje úsudek, že mu tanulo na mysli jiné zrušení, totiž takové, pro něž by první soud byl musil o věci znovu rozhodovati. Než dovolací rekurs, třebaže formálně přípustný, není věcně odůvodněn. Usnesení prvního soudu, jímž byly podle §§ 162 a 163 ex. ř. schváleny dražební podmínky, vylučující z dražby stroje podle poznámky v pozemkové knize ze dne 13. prosince 1924, stalo se potvrzujícím usnesením rekursního soudu pravoplatným. Ustanovení, podle něhož by exekuční soud mohl strany, jejichž návrhu při stanovení dražebních podmínek nevyhověl, odkázati na pořad práva a mohl jim k podání žaloby určit lhůtu, obdobně snad jak v § 231 ex. ř. při rozhodování o odporech proti přikázání pohledávek při rozvrhovém roku, v exekučním řádě ani v jiném zákoně není. Rozhoduje proto exekuční soud o věci té s konečnou platností beze vší výhrady pořadu práva. Rekursní soud tudíž nepochybil, když výrok exekučního soudu, jímž na pořad práva poukázán byl stěžovatel, k jeho rekursu jako nezákonný zrušil a ohledně knihovnických věřitelů, jejichž odkázání na pořad práva dovolací rekurs se domáhal, vyslovil — ovšem jen v důvodech — právní názor, že ani je nelze odkázati na pořad práva.

Čís. 8579.

Rozsudek stane se doručením písemného vyhotovení proti straně účinným (§ 416 c. ř. s.), třebaže na vyhotovení nebyla stvrzovací doložka podle § 79 org. zák. ani soudní pečeť podle § 216 jedn. řádu.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1928, R II 392/28.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání pro opožděnost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel vyvozuje z toho, že vyhotovení rozsudku, které mu bylo doručeno dne 27. června 1928 v úřední obálce procesního soudu s návratkou, nebylo opatřeno soudní pečeti a stvrzovací doložkou s podpisem vedoucího úředníka soudní kanceláře, právní závěr, že doručení

takto vadného vyhotovení rozsudku nemělo účinku naznačeného v § 416 c. ř. s. Již odvolací soud správně dovodil v napadeném usnesení, že doručení písemného vyhotovení rozsudku, jež mělo vytýkané nedostatky, není zmatečným, a stěžovatel sám uznává, že tento případ nelze podřadit pod žádnou ze zmatečností vytčených v § 477 c. ř. s., přes to však tvrdí, že doručením vyhotovení rozsudku bez podpisu a bez úředního ověření byl porušen zákon tou měrou, že jím nastala proti žalobci účinnost rozsudku podle § 416 c. ř. s. a že odvolací lhůta podle § 464 c. ř. s. nepočala od tohoto doručení běžeti. Stěžovateli nelze v tom přisvědčiti. Účelem doručení písemného vyhotovení rozsudku stranám jest především, by se strany mohly seznámiti s jeho podstatným obsahem a mohly proti němu použiti opravných prostředků. Co má rozsudek v písemném vyhotovení obsahovati za tímto účelem, ustanovuje zákon v § 417 c. ř. s. Účelem formalit předepsaných v § 79 org. zák. a § 216 jedn. řádu jest, by se písemnému vyhotovení rozsudku dostalo průvodnosti veřejné listiny podle § 292 c. ř. s. Vyhotovení rozsudku, jež bylo právnímu zástupci žalobcovu doručeno dne 26. června 1928, vyhovovalo předpisu § 417 c. ř. s., neboť stěžovatel sám uvádí, že mu nescházelo nic jiného, než stvrzovací doložka podle § 79 org. zák. a soudní pečeť podle § 216 jedn. řádu. Nedostatek těchto předepsaných formalit nebyl však nikterak na závadu, by se právní zástupce žalobcův nedověděl z doručného mu vyhotovení o úplném obsahu rozsudku ve smyslu § 417 c. ř. s., a nebylo tedy překážky, by nepodal proti němu včas odvolání. Nápravy formálního nedostatku mohl snadno dosíci u procesního soudu a také to skutečně učinil žádostí o doplnění doručného mu vyhotovení rozsudku, kterou ovšem podal teprve po uplynutí odvolací lhůty. Na běh odvolací lhůty nemohla však tato žádost míti vliv, což lze odvoditi i z ustanovení § 424 c. ř. s., podle kterého ani jednání o opravě skutkové podstaty rozsudku neb o doplnění rozsudku nemá vlivu na běh lhůty pro podání opravných prostředků proti rozsudku, ač v takových případech může jíti o nedostatky mnohem závažnějšího rázu, než jest nedostatek formalit vytýkaný stěžovatelem. Z toho všeho plyne, že rozsudek se stal podle § 416 prvý odstavec c. ř. s. proti žalobci účinným již doručením písemného vyhotovení rozsudku dne 26. června 1928, a, poněvadž odvolání žalobcovo bylo podáno teprve dne 8. září 1928 a šlo o věc feriální podle § 225 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. (viz rozhodnutí čís. 7776 sb. n. s.), odmítl je odvolací soud podle §§ 468, 471 čís. 2 a 474 c. ř. s. právem jako opožděné.

Čís. 8580.

Zaručil-li se kdo za pohledávku a vydal věřiteli směnky s tím, že jest věřitel oprávněn směnky zpeněžit, nesplní-li dlužník, byl věřitel oprávněn, nesplnil-li dlužník, postoupiti směnky třetímu, jenž převzal dluh, vymíniv si vydání směnek. V takovém případě nemůže se domáhati ru-